

semper melius, & optabilius eorū est vsus habitu. Vfus enim & actio finis cum sit propter vsum ipse habitus. Post id si considerauerit quispiam in cunctis scientiis, intuebitur non alia esse quæ domū, aliam quæ probam domum exstruat, sed vnam eandemque esse artem adificandi, & cuius effector, ædificator, vt cuius sit virtus, eiusdem sit effectrix. Idem in aliis omnibus par est conicere.

CAPVT IIII.

Praterea inuenitur, alia re nulla, quam anima, nos viuere. In anima autem est virtus. Idem certè fatemur facere animā, animāque virtutem. Ceterum virtus in vnoquoque, cuius est virtus, id facit. Anima verò cum alia nobis præstat, tum per eam quoque viuimus: per animā itaque virtutem bene viuemus. Ceterum bene viuere, & bene agere, nihil aliud dicimus, quā felicem esse: ergo & feliciter agere, & felicitas, in viuendo est. Verum bene viuere, est in eo positum, vt secundum virtutē viuamus. hoc igitur est finis, & felicitas, & optimum. In vsu itaque sit necesse est, & actione, felicitas. Nam quorum habitus vsusque est, vsus & actio finis. Atqui animæ virtus, est habitus, & actio: & vsus ipsius, eorum, quæ sub electionem cadunt: ergo finis, ipsius actio vsusque fuerit: felicitas igitur in viuendo ex virtutibus, necesse est. Quoniam igitur optimum bonum est felicitas, & hæc ipsa finis: actione viuendo ex virtutibus, felices fuerimus, optimumque bonum habuerimus. Cum igitur sit felicitas bonum perfectum, ac finis nos latere non oportet, id in ætate perfecta esse. Non enim in puero, quia nec puer dici felix potest, sed in viro: is nanque perfectus. Et nē in tempore quidem imperfecto, sed perfecto: perfectum fuerit vtiq; tempus, vitæ humanæ spacium. Rectè nanque vulgò dicitur, felix in longissimo vitæ tempore esse iudicandum: quod nimirum oporteat perfectionem hanc, tam in tempore perfecto quàm in homine considerare. Quod autem sit actio vel hinc quispiam intelligat. In somnis nanque, vt si toto vitæ spatio quispiam dormiat, hominem eiusmodi non facile solemus dicere esse felicem. Nam viuic ille quidem: sed non secundum virtutem viuic, quod in actione & muneris functione positum est. Rursus quod mox dicendum, non admodum propositio argumento conueniens, neque ab eo nimis alienum videatur,

A αὐτὸ βέλτιον καὶ ἀρεσιώτερον ἢ χρεῖσσι τῆς ἕξεως. ἢ γὰρ χρεῖσσι καὶ ἡ ἐνέργεια, τέλος ἢ δὲ ἕξις, τῆς χρεῖστος ἐνεργεῖται. τὸ τοίνυν αὐτὸ εἰς τις συνῆρη ὅτι τῆς ὁπσημιδὸς πασῶν, ὅτι ται ἐν ἀλλῶ ἡρ ποιοῦσαι οἰκίαν, ἀλλὰ ὅτι ἀποδοῦσαν οἰκίαν, ἀλλὰ τὴν οἰκοδομητικὴν καὶ οὗ πομπητικὸς οἰκοδομος, ἢ τοῦτου ἀπὸ τῆς αὐτῆς τοῦτου πομπητικῆς ὁμοίας καὶ ὅτι B τῆς ἀλλῶν ἀπασῶν.

Κεφάλαιον δ.

Mετὰ τὸ τοίνυν ὁρῶμεν ὅτι ἰούδεν ἀλλὰ ἡ ψυχὴ ζῶει ἐν ψυχῇ δὲ ὅτι ἀρετῆς τὸ αὐτὸ γὰρ τοι φαίμεν, τὴν τι ψυχῶν ποιεῖν, ἢ τῆς ψυχῆς ἀρετῆς. ἀλλ' ἡ ἡρ ἀρετῆς ἐν ἐκείνῳ τὸ ποιεῖ οὐ ὅτι ἀρετῆς ἢ δὲ τῆς ψυχῆς καὶ τὰλλα ἡρ ψυχῆς ὅτι ζῶει δὲ τῆς ψυχῆς ἀρετῆς ἀρετῆς ὅτι ζῆσσομεν. τὸ δὲ γὰρ ὅτι ζῆν καὶ ὅτι ἀρετῆς πῶν, οὐδὲν ἀλλο ἢ τὸ ὁδοδομοῦν ἐνέργειαν. τὸ ἀρετῆς ὁδοδομοῦν καὶ ἡ ὁδοδομοῦν, ἐν τῆς ὅτι ζῆν ὅτι τῆς ὅτι ζῆν ἐν τῆς καὶ τὰς ἀρετῆς ζῆν. πῶν ἀρετῆς τῆς κλος καὶ ἡ ὁδοδομοῦν καὶ τὸ ἀρετῆς ἐν χρεῖσσι τοίνυν πῶν αὐτῆς καὶ ἐνέργειαν τέλος ἡ ὁδοδομοῦν ὅν γὰρ ἕξις καὶ χρεῖσσι, ἢ χρεῖσσι καὶ ἐνέργειαν τέλος: τῆς ὅτι ψυχῆς ἢ ἀρετῆς, ἕξις ὅτι. ἐστὶ δὲ ἡ ἐνέργειαν καὶ ἡ χρεῖσσι: ἡ τῆς τῆς ἀρετῆς ὅτι τέλος αὐτῆς ἢ ἐνέργειαν καὶ ἡ χρεῖσσι αὐτῆς ἢ ὁδοδομοῦν ἀρετῆς εἶναι ἐν τῆς καὶ τὰς ἀρετῆς ζῆν. ἐπιδοῦμεν οὐ τὸ ἀρετῆς ἀρετῆς ὅτι ἡ ὁδοδομοῦν, καὶ αὐτῆς τέλος ἐν ἐνέργειαν, ζῶντες αὐτῆς τὰς ἀρετῆς, ὁδοδομοῦντες αὐτῆς, ἢ ἐνέργειαν τὸ ἀρετῆς ἀρετῆς. ἐπὶ οὐ ὅτι ἡ ὁδοδομοῦν τέλος ἀρετῆς καὶ τῆς F λος, ἢ δὲ τὸ δὲ λανθάνειν ὅτι ἐν τελείῳ ἕξει. οὐ γὰρ ἕξει ἐν παιδὶ (ἢ γὰρ ὅτι τῆς ὁδοδομοῦν) ἀλλ' ἐν ἀνδρὶ ὅτι γὰρ τελείος. οὐδ' ἐν χροῖ γὰρ ἀπτεῖ, ἀλλ' ἐν τελείῳ. τελείος δὲ αὐτῆς χροῖος, ὅν ἀνδραπος βιοῖ. ἢ γὰρ λέγει ὁ δὲ τῆς παρὰ τοῖς πολλοῖς, ὅτι δὲ τὸν ὁδοδομοῦν ἐν τῆς μετῆς χροῖος τῆς βίαν κρίνειν ὅτι δὲ τὸν τὸ τελείος ἕξει καὶ ἐν χροῖος τελείος καὶ ἐν ἀνδραπος ὅτι δὲ ἐνέργειαν ὅτι δὲ αὐτῆς καὶ ἐν τῆς ἐν τῆς γὰρ τῆς ἕξει, εἶναι εἶ τις καὶ οὐδὲν δὲ δὲ βίου, τὸν τοῦτον οὐ πῶν βουλόμεθα λέγειν ὁδοδομοῦν ἕξει. τὸ μὲν γὰρ ζῆν αὐτῆς ἕξει: ἀλλὰ τῆς ζῆν αὐτῆς καὶ τὰς ἀρετῆς, οὐχ ἕξει, ὅτι καὶ τῆς ἐνέργειαν ὅτι ἕξει.

καὶ μὲν τὸ τὸ μέλλον λέγειται, οὐτ' αὐτῆς δὲ εἶναι οὐκ εἶναι ὅτι τούτου, οὐτὸ μακρὰ ἀπὸ τῆς ὅτι ἕξει.